

**IPS CIPRIAN ARHIEPISCOPUL BUZĂULUI ȘI
VRANCEI**

CUVÂNT PASTORAL

LA PRAZNICUL NAȘTERII DOMNULUI, 2021

Iisus Hristos – Adevărul întrupat

† C i p r i a n

prin harul lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Buzăului și Vrancei

Cinstitului nostru cler, cinului monahal

și dreptcredincioșilor creștini din Eparhia noastră,

har și pace de la Dumnezeu, iar de la noi, părintească binecuvântare!

„Și veți cunoaște adevărul,

iar adevărul vă va face liberi”.

(Ioan 8, 32)

**Preacuvioși și preacucernici părinți,
Preacuvioase maici și iubiți credincioși,**

În fiecare an, la praznicul *Nașterii Domnului*, arhipăstorul unei eparhii adresează păstoriților săi, preoți, monahi și dreptcredincioși creștini, un cuvânt pastoral despre semnificația teologică și duhovnicească a evenimentului istoric cu implicații cosmice, petrecut în Țara Sfântă, pe vremea împăratului roman Octavian Augustus, și anume nașterea Mântuitorului Iisus Hristos sau minunea Betleemului, ce rămâne pentru totdeauna „*singurul lucru nou sub soare*”, după cunoscuta expresie a Sfântului Ioan Damaschin. Atunci, în taina unei nopți de iarnă, într-o peșteră săracă din apropierea cetății lui David, Se naștea după trup Fiul lui Dumnezeu, Împăratul cerurilor și al universului creat, Cel ce, din iubire față de oameni, a primit să devină *Fiul Omului* (cf. Mt 17, 22), prin zămislirea Sa cea mai presus de fire în pântecul neprihănit al unei Fecioare din Nazaretul Galileei, prin lucrarea Sfântului Duh (cf. Lc 1, 35). Cuvântul lui Dumnezeu, Cel născut în eternitate din sânurile Tatălui, prin Care fuseseră aduse la existență toate cele văzute și nevăzute, *plecând Cerurile și pogorându-Se întru smerenie*, intra în timpul istoric sub chipul unui Prunc plăpând, născut dintr-o pământeală Maică și Fecioară (cf. Lc 2, 7), asumându-Și firea noastră omenească, dar lipsită de păcat, pentru a-Și împlini vocația Sa dumnezeiască de Izbăvitor al neamului omenesc din robia păcatului, a morții și a iadului.

Este cunoscut faptul că întruparea Sa în istoria umanității, ca Mesia sau Unsul lui Dumnezeu, fusese făgăduită de Însuși Părintele ceresc (cf. Fc 3, 15), înainte de izgonirea protopărinților Adam și Eva din Raiul pământesc, determinată de păcatul neascultării celor doi, iar împlinirea acestei făgăduințe a fost profețită diacronic de proorocii Vechiului Testament și așteptată cu nădejde atât de poporul ales al lui Israel – din mijlocul căruia avea să răsară *Păstorul cel Mare al oilor, Domnul Iisus Hristos* (cf. Evr 13, 20) –, cât și de celelalte neamuri păgâne, adică de întreaga omenire. „*Iar când a venit plinirea vremii*” (Ga 4, 4), *taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută* (cf. Rm 16, 25; Col 1, 26), dar descoperită Sfintei Fecioare Maria de Arhanghelul Gavriil (cf. Lc 1, 31-32), s-a dezlegat prin *arătarea lui Dumnezeu în trup omenesc* (cf. In 1, 14; I Tim 3, 16), într-un moment în care *fiii neascultării lui Adam* (cf. Ef 5, 6), bieți rătăcitori pe marea involburată a acestei vieți, simțeau mai mult ca oricând nevoia eliberării din tenebrele morții spirituale, în care i-a afundat mulțimea propriilor păcate, prin viclenia și lucrarea „*șarpelui celui de demult, care se cheamă diavol*” (cf. Ap 12, 9).

Din nefericire, „*poporul care stătea în întuneric*”, precum și „*cei ce ședeau în latura și în umbra morții*” (Is 9, 1; Mt 4, 16) nu s-au învrednicit să-L întâmpine cum se cuvine pe Cel ce este „*Lumina cea adevărată*” și „*Izvorul vieții*” (Ps 35, 9), pe Hristos Domnul, Cuvântul și „*chipul lui Dumnezeu celui nevăzut*” (II Co 4, 4; Col 1, 15), prototipul lui Adam cel dintâi. „*Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit*” (In 1, 11), de la locuitorii nepăsători și insensibili ai Betleemului, care n-au fost în stare să-i ofere găzduire Preasfintei Sale Maici, aflată în pragul nașterii, până la conducătorii poporului iudeu, care L-au urât și I s-au împotrivit pe tot parcursul activității Sale mesianice, judecându-L și condamnându-L, în cele din urmă, la moarte. Însă moartea lui Hristos pe Crucea Golgotei, asumată de bunăvoie, din iubire nesfârșită față de oameni, s-a dovedit a fi biruință asupra morții, a diavolului și a iadului, prin slăvita Sa înviere, căreia ne-a făcut părtași pe toți cei ce ne-am unit cu El prin Taina Sfântului Botez.

Dreptmăritori creștini,

În Scrisoarea pastorală de Crăciun de acum doi ani, inspirat de expresia Sfântului Evanghelist Ioan, „*Dumnezeu este iubire*” (I In 4, 8), L-am definit pe Domnul nostru Iisus Hristos ca fiind *iubirea întrupată*, deoarece, prin nașterea Sa de *la Duhul Sfânt și din Pururea Fecioara Maria*, își asuma trup omenesc Însuși Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi, aflată într-o relație veșnică de iubire cu Tatăl și cu Duhul, iubire împărtășită cu prisosință *omului creat după chipul Său* (cf. Fc 1, 27), atât înainte de căderea în păcatul neascultării, cât și după izgonirea sa din Grădina Edenului, când a ajuns sub stăpânirea *diavolului ucigător de oameni* (In 8, 44).

Am considerat, atunci, potrivită abordarea unei astfel de teme, conștientizând cât de mult suferă oamenii de pretutindeni, inclusiv creștinii, din pricina lipsei de iubire, încât nu trebuie să ne mai mire starea de ură și dezbinare ce caracterizează omenirea, în general, ajunsă la paroxism în ultimele două decenii. Aceasta se explică prin faptul că omul secolului XXI, îngrijindu-se doar de trup și preocupându-se de acumularea a cât mai multe bogății, pentru un trai prea comod, hedonist și egoist, nu mai are timp de Dumnezeu și nici de

suflet, îndârjindu-se să creadă și să convingă și pe alții că viața omului se sfârșește aici, pe pământ. Este trist și îngrijorător faptul că societatea din care facem parte, ce pretinde a fi de sorginte creștină, se afundă tot mai mult în prăpastia secularizării, iar omul contemporan, care-și declară cu emfază credința în Dumnezeu, trăiește în dezacord cu principiile morale proprii oricărui sistem religios și cu atât mai mult religiei iubirii, cum a fost perceput creștinismul, încă din primele veacuri.

Anul acesta, plecând de la realitatea unei alte însușiri dumnezeiești, *adevărul*, ca existență în Sine și confirmare prin Sine (cf. Iș 3, 14; Iz 33, 11) a Dumnezeului treimic Căruia ne închinăm, ne-am propus să zăbovim câteva minute asupra semnificației teologice a acestui cuvânt ce definește Cuvântul, atât de des invocat în discursurile noastre și, totuși, atât de grav alterat prin raționamente subiective părtinitoare, cu pretenții de infailibilitate și, mai ales, prin acțiuni ce contrazic afirmațiile proclamate drept adevărate. Se înțelege că nu am de gând să intru în speculații filosofice despre așa-numitele teorii ale adevărului, nici în creditarea adevărilor științifice, demonstrabile prin experimente specifice sau calcule matematice, deoarece nu este locul, nici timpul pentru a fi abordate aici, fie și tangențial; în plus, nu avem căderea, nici pregătirea de specialitate pentru a trata un subiect atât de sensibil, din perspectiva gândirii filosofice. Cu toate acestea, afirmăm, fără teama de a greși, că orice om rațional, lucid la minte, știe sau intuiește ce este adevărul, având capacitatea nativă de a discerne între un lucru adevărat și un altul fals, între adevăr și minciună, iar din punct de vedere filologic, găsește confirmarea raționamentului său în explicațiile specialiștilor, care definesc adevărul ca fiind „*concordanța între cunoștințele noastre și realitatea obiectivă*” sau „*reflectarea fidelă a realității obiective în gândire*”.¹

Însă, din timpuri străvechi, cu toate că avea percepția adevărului în sensul celor prezentate mai sus, omul însetat de cunoaștere nu a fost niciodată mulțumit de răspunsurile la întrebările sale existențiale, descoperite fie prin analiza și explorarea lumii sensibile, fie prin ispitirea lumii metafizice, motiv pentru care a continuat să caute neîncetat adevărul despre sine, despre Dumnezeu, despre sensul vieții și al morții, despre suflet și nemurirea acestuia, despre existența vieții după moarte. Chinuit lăuntric de nostalgia paradisiului pierdut, conștient sau inconștient, omul simțea nevoia pentru ceva mai mult decât îi oferea lumea văzută și decât putea realiza el însuși, prin gândirea și puterile proprii; așa încât, tot bâjbâind de-a lungul istoriei întru căutarea adevărului absolut, care să-i stingă dorul după infinit, în cele din urmă, s-a resemnat, mulțumindu-se să lase suspendată în aer întrebarea: „*Ce este adevărul?*” (In 18, 39), asemenea lui Pilat din Pont, ca și cum nu ar exista răspuns pentru ea.

Desigur, Pilat nu avea cunoștință despre întruparea Adevărului în Persoana lui Hristos, Care, în acel moment, Se afla chiar în fața lui, fiindu-I predat de mai-marii poporului iudeu spre a fi judecat și condamnat la moarte, adică la tăcere și dispariție definitivă, după dorința lor. N-avea de unde să știe sârmanul guvernator roman că adevărul nu este un concept sau o idee, cum îl explicaseră filosofii antichității grecești, ale căror opere îi erau, probabil, cunoscute. Noi, însă, știm că adevărul unic și absolut, în care nu poate exista

---

¹ *Dicționarul explicativ al limbii române* (DEX), ediția a II-a, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan”, Ed. Univers Enciclopedic, București, 1998, p. 12.

umbră de contrazicere sau schimbare, nu reprezintă ceva, ci este Cineva, adică o Persoană sau triadă de Persoane divine; iar singura Persoană din lumea aceasta, Care a putut afirma despre Sine că este „*Calea, Adevărul și Viața*” (In 14, 6), a fost Mântuitorul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat în istoria umanității, acum 2021 de ani, prin intermediul celei mai curate ființe omenești din câte a putut odrăsli neamul omenesc, Sfânta Fecioară Maria, cea care s-a învrednicit să răspundă afirmativ chemării lui Dumnezeu de a coopera la împlinirea planului din veci hotărât în *Sfatul Preasfintei Treimi* (cf. Ef 3, 11), acela de a salva sau mântui neamul omenesc de sub stăpânirea Celui rău.

Iar această mântuire obiectivă a fost realizată de Domnul Hristos, prin întruparea, răstignirea, învierea din morți și înălțarea Sa la ceruri, unde șade pe Scaunul dumnezeirii, de-a dreapta Tatălui, având firea Sa dumnezeiască unită cu firea omenească, restaurată și sfințită în interiorul Persoanei Sale divino-umane. Dar, pentru a beneficia și a se îndulci de roadele lucrării Sale răscumpărătoare, toți creștinii botezați în numele Preasfintei Treimi, în calitate lor de *mădulare vii ale Trupului lui Hristos* (cf. I Co 12, 27; Ef 5, 23), adică de membri ai *Bisericii lui Dumnezeu, pe care El a câștigat-o cu însuși sângele Său pe Crucea Golgotei* (cf. FA 20, 28), trebuie să-și însușească la propriu învățătura Sa dumnezeiască și s-o trăiască în duhul Evangheliei iubirii și a adevărului, nu doar s-o accepte teoretic, citând-o conjunctural. Pentru că numai *cei ce împlinesc Cuvântul Domnului sunt cu adevărat ucenicii Săi* (cf. In 8, 31), iar dacă *ne-am îmbrăcat în Hristos prin haina Sfântului Botez* (cf. Ga 3, 27), atunci se cuvine să *umblăm totdeauna întru adevăr* (III In 1, 3), pentru că „*noi suntem fii ai făgăduinței*” (Ga 4, 28) și trebuie să mărturisim adevărul cu demnitate creștină, asemenea sfinților mucenici, fără a ne rușina de *Cuvântul lui Dumnezeu care este Adevărul prin excelență* (cf. In 17, 17). Și, dacă vitregia vremurilor viclene de acum ne va obliga să îndurăm necazuri, suferințe, calomnii, jigniri și altele asemenea, din pricina numelui lui Hristos, să ni le asumăm cu responsabilitate și maturitate creștină; să nu-L trădăm nicio clipă pe Mântuitorul sufletelor noastre, pentru că *El ne-a scos de sub puterea întunericului și ne-a strămutat în Împărăția Luminii Sale celei neînserate* (cf. Col 1, 13), prin jertfirea propriei vieți și prin slăvita Sa înviere din morți.

Fără îndoială, lupta vrăjmașului diavol împotriva ucenicilor lui Hristos îmbracă forme din ce în ce mai variate; când subtile și imperceptibile, de care-și dau seama doar cei încercați în strategiile războiului nevăzut cu duhurile necurate, când directe și sesizabile, căci „*taina fărădelegii*” (II Tes 2, 7) se lucrează, acum, prin intermediul celor care „*au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună*” (Rm 1, 25) și „*care țin nedreptatea drept adevăr*” (Rm 1, 18), urmărindu-se ca acestea să fie acceptate de cât mai mulți oameni. Tocmai de aceea, este important să ne amintim în fiecare zi îndemnul la sinceritate adresat de Mântuitorul contemporanilor Săi pe colina Fericirilor: „*cuvântul vostru să fie: ceea ce este da, da; și ceea ce este nu, nu; iar ce e mai mult decât acestea, de la Cel rău este*” (Mt 5, 37), îndemn rostit nu doar pentru a-Și impresiona ascultătorii sau cititorii așa-numitei Predici de pe munte, ci pentru a fi însușit, în duhul adevărului, de cei ce cred în El, căci „*harul și adevărul au venit prin Iisus Hristos*” (In 1, 17) și „*din plinătatea Lui noi toți am luat, și har peste har*” (In 1, 16). Prin urmare, cunoscând din Sfintele Scripturi că Hristos Domnul este Însuși Adevărul întrupat, să ne străduim a ne petrece viața ca „*fii ai luminii*” (Ef 5,

8), *lepădând lucrurile întunericului* (cf. Rm 13, 12) și „*curățându-ne sufletele prin ascultarea de adevăr, spre nefățarnică iubire de frați*” (I Ptr 1, 22).

Iubiți fii sufletești,

La praznicul *Nașterii Domnului* de anul trecut, sărbătorit în condiții speciale, ne exprimam speranța că, până la următorul Crăciun din anul mântuirii 2021, vom fi depășit marea încercare prin care a îngăduit Dumnezeu să treacă toată omenirea, începând cu luna martie a anului 2020, respectiv pandemia de coronavirus, ce a curmat zeci de mii de vieți în țara noastră și milioane, în toată lumea. Pe parcursul celor aproape doi ani de împreună-pățimire, deodată cu jelirea persoanelor dragi căzute pe frontul luptei inegale cu acest microorganism invizibil și irațional, ne-am rugat cu nădejde Mântuitorului Iisus Hristos, *Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre*, să ne izbăvească de pericolul îmbolnăvirii și, mai ales, de efectele dramatice ale fricii de moarte, în plan psihologic și spiritual; totodată, am trăit momente de încredere și optimism, în ceea ce privește capacitatea factorilor responsabili din sistemul sanitar de a gestiona cu succes activitatea de combatere a bolii Covid-19, în care s-a implicat majoritatea populației responsabile, prin respectarea măsurilor de protecție impuse de autorități, pe considerentul că, într-un viitor nu prea îndepărtat, viața noastră socială și religioasă va reveni la normalitate.

Ei bine, lucrurile nu stau întocmai cum ni le-am închipuit, iar sintagma „aruncată întâmplător” în spațiul public de unii specialiști, chiar de la începutul crizei sanitare – aceea că am intrat în „epoca pandemiilor” –, pare a fi confirmată, din nefericire, de apariția a tot felul de tulpini ale virusului cu pricina, mai mult sau mai puțin contagioase și agresive asupra sistemului imunitar al omului, încât autoritățile medicale și politice din multe state ale lumii, sprijinite de mass-media, prin inducerea stării de panică și inocularea fricii în conștiințele umane, se consideră îndreptățite să adopte măsuri extreme și chiar draconice împotriva celor care, din varii motive, nu acceptă încă vaccinarea împotriva Covid-19, prezentată insistent ca fiind „singura soluție” aflată la îndemână pentru exterminarea virusului ucigător și „viclean”.

Încât persoanele care manifestă reticență față de serurile existente pe piață și ezită în luarea unei decizii de a le fi administrate sunt de câteva luni subiecții unei discriminări fără precedent în istoria postdecembristă a poporului român, pe care ne-am dorit-o cu toții să fie caracterizată îndeosebi prin libertatea de a trăi și circula liberi, fără constrângeri din partea nimănui, de vreme ce *liberul arbitru* constituie un dat ontologic al omului, un dar de origine divină, și nu un construct social dobândit de acesta, prin bunăvoința mai-marilor lumii. Indiferent de gravitatea situației în care se află o comunitate umană la un moment dat, război sau pandemie, omul nu poate fi privat de dreptul și libertatea de a opta, în cunoștință de cauză, pentru o soluție sau alta, atâta vreme cât propria decizie nu pune în pericol pe ceilalți, ci cel mult pe sine însuși. Or, aplicarea unor măsuri restrictive și discriminatorii persoanelor care – din convingeri medicale, și nu neapărat religioase – evită „pățimirea” unui astfel de act medical cu respectivele seruri și, mai ales, iminenta impunere a obligativității vaccinării, prin măsuri coercitive inimaginabile într-un stat de drept, pretins democratic, nu pot fi catalogate decât ca încălcări flagrante ale drepturilor și libertăților

fundamentale ale omului, în condițiile în care orice act medical este și trebuie să rămână voluntar, întemeiat pe consimțământul liber și informat al persoanei în cauză.

Așa se face că slujitorii Bisericii noastre, de la ierarhi și preoți până la monahi și credincioși, cu foarte puține excepții, conștientizând pericolul dezbinării comunităților creștine, în situația în care s-ar fi implicat direct în campania de vaccinare, desfășurată de instituțiile abilitate ale statului, au optat pentru prudență și abținerea de la orice discurs *pro* sau *contra* vaccinării, iar aceasta pentru simplul motiv că nu au calificarea și competența profesională de a se pronunța în probleme medicale. Cu toate acestea, cunoscând faptul că preoții, monahii și credincioșii eparhiei noastre așteaptă din partea arhipăstorului lor exprimarea unui punct de vedere față de perspectiva divizării poporului român în două categorii: „vaccinați” și „nevaccinați”, prin introducerea unor certificate de interdicere a accesului în anumite spații publice, cu scopul obligării cetățenilor de a se vaccina, împotriva voinței lor, am socotit de cuviință să abordăm și acest subiect în cuvântul pastoral de Crăciun, integrându-l în tema referitoare la Adevărul întrupat în Persoana Domnului nostru Iisus Hristos, deoarece starea de teamă, confuzie și neîncredere a majorității românilor față de acest act medical persistă tocmai din cauza pervertirii adevărului prin minciună, dezinformare, superficialitate, aroganță, manipulare și dispreț față de semenii, probabil, și pentru atingerea unor scopuri obscure.

De aceea, considerăm că nu obligativitatea vaccinării, ci informarea corectă și sinceră, făcută cu răbdare și dăruire de către specialiști în sănătate publică, autentici și credibili, în discursuri echilibrate și coerente, fără jigniri și amenințări la adresa celor încă reticenți, va contribui la stingerea lentă a acestei pandemii și revenirea la firescul unei vieți sociale bazate pe valorile creștine fundamentale, care și-au pus pecetea asupra ființei naționale, încă din momentul plămădirii noastre ca popor român, și anume: iubirea aproapelui, solidaritatea frățească, dreptatea, adevărul, încrederea, cinstea, respectul reciproc și, mai ales, libertatea. Iar când vorbim despre acest dar divin, nu trebuie să uităm că Însuși Dumnezeu, Creatorul omului, i-a respectat acestuia libertatea de a-și lucra mântuirea sau desăvârșirea, fără constrângeri din partea nimănui. Singura persoană care-și poate limita sau anula libertatea lăuntrică este omul însuși, dacă va consimți să facă voia Celui viclean, și nu voia lui Dumnezeu.

Sfinții Părinți ai Bisericii ne învață că omul este cu adevărat liber doar atunci când trăiește *în adevărul lui Dumnezeu* (cf. Rm 3, 4), făcând binele în jurul său, pe când „*cel ce săvârșește păcatul este rob păcatului*” (In 8, 34), pierzându-și libertatea interioară, în favoarea Celui rău. Încât cel mai important lucru pentru un creștin este acela de a-și păstra mintea lucidă și libertatea lăuntrică neștirbită, evitând păcatul, care este boala sufletului, cu consecințe extrem de grave și asupra trupului. Aceasta nu înseamnă că ar trebui să disprețuim dimensiunea exterioară a libertății, care este absolut necesară în relațiile cu semenii și lumea înconjurătoare, și că vom accepta limitarea ei, fără nicio reacție față de cei ce vor să facă acest lucru. Știm din istoria umanității și a poporului român câte atrocități au săvârșit „preaputernicii” acestei lumi asupra semenilor lor, iar astfel de realități dramatice nu trebuie să mai trăiască nimeni.

De aceea, pentru că „*ați fost chemați la libertate*” (Ga 5, 13), prin întruparea Logosului dumnezeiesc, Care este Hristos Domnul, Cel ce ne-a încredințat că *adevărul ne*

va face liberi (cf. In 8, 32), vă îndemn pe toți, prin cuvintele Sfântului Apostol Pavel adresate creștinilor din Galatia: „*stați, deci, tari în libertatea cu care Hristos ne-a făcut liberi și nu vă prindeți iarăși în jugul robiei*”, indiferent sub ce formă ni se îmbie aceasta (cf. Ga 5, 1), întrucât „*judicata lui Dumnezeu este după adevăr*” (Rm 2, 2), iar nemitarnicul Judecător „*va răsplăti fiecăruia după faptele lui: viață veșnică celor ce, prin stăruința în fapta bună, caută mărire, cinste și nestrăciune*”, în timp ce *iubitorii de ceartă, care nu se supun adevărului, ci nedreptății, vor avea parte de mânie și furie* (cf. Rm 2, 6-8).

În încheiere, doresc să vă încredințez, împreună cu Sfântul Apostol Pavel, de faptul că Hristos Domnul, Arhiereul veșnic (cf. Evr 9, 11) și Capul Bisericii (cf. Ef 5, 23), „*voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină*” (I Tim 2, 4); El ne iubește pe toți, în mod necondiționat, fără niciun fel de discriminare, și ne așteaptă cu bucurie, în *Casa Părintelui Său* (cf. Lc 2, 49), să participăm la Sfânta Liturghie, respectiv la ospățul Său euharistic, oferit cu generozitate în toate duminicile și sărbătorile de peste an, solicitându-ne doar „*certificatul de botez*”, înțelegând, prin această sintagmă, actul sacramental de integrare a noastră în Sfânta Sa Biserică, prin Taina Sfântului Botez, săvârșit în numele Preasfintei Treimi. Fie ca *toți cei ce l se închină lui Dumnezeu în duh și în adevăr* (cf. In 4, 24), confirmându-și actul credinței prin rugăciune smerită și faptele iubirii, să se împărtășească de lumina și bucuria vieții veșnice, în Împărăția cerurilor, împreună cu sfinții îngeri, apostoli, mucenici, mărturisitori și cuvioși, care au împodobit, de-a lungul veacurilor, bolta Bisericii creștine. Și, pentru că rugăciunea este cu adevărat medicament spiritual pentru păstrarea sănătății trupești și sufletești, iată, Sfântul Sinod al Bisericii noastre Ortodoxe a hotărât ca anul 2022 să fie unul de reflecție asupra rolului benefic al rugăciunii în viața creștinilor, îndrumându-i să se adape duhovnicește și din experiența ascetică a sfinților nevoitori în sihăstriile monahale, precum Sfântul Simeon Noul Teolog, Sfântul Grigorie Palama și Sfântul Paisie de la Mănăstirea Neamț.

Cu speranța că ați așezat la inimile fraților voastre mesajul acestui cuvânt pastoral, menit să vă încurajeze la împlinirea faptelor celor bune în duhul adevărului și al comuniunii de credință și iubire în Hristos, ne rugăm Pruncului dumnezeiesc, Cel născut duhovnicește și în ieslea sufletelor noastre, să vă dăruiască tuturor pace și deplină sănătate, petrecând sfintele sărbători de Crăciun, Anul Nou și Bobotează, în mijlocul familiei și al celor dragi, cu bucurie și încredere în ajutorul Bunului și Atotmilostivului Dumnezeu. **Amin.**

Sărbători fericite! Întru mulți și binecuvântați ani!

Al vostru de tot binele doritor și către Hristos-Domnul rugător,

† C i p r i a n

Arhiepiscopul Buzăului și Vrancei